

«Мене лякали, що тут стріляють. Насправді, я ще не чула такої тиші, як тут» – інтерв'ю про відпочинок у прифронтівій зоні

Автор та режисер документальних фільмів телевізійного циклу «Бог є Любов» на телеканалі «Надія» Світлана Петренко поділиться тим, що вона вкладає у слово «щастя». Також розповіла про свої враженнями від подорожі в Дім здоров'я й відпочинку «Айдар», що в Луганській області, де Світлана відчула це щастя.

Світлано, Ви живете та працюєте у Києві. Що покликало Вас поїхати на Донбас? Одна тільки думка про цей край у багатьох українських мешканців викликає страх і занепокоєння...

Для мене немає сумніву, що це – провидіння Боже. Я відчула, що потребую відпочинку, бо фактично не мала відпустки останніх 7 років. Мені пропонували теплі краї, море, пропозиції досить привабливі та вигідні фінансово, але Бог мовчав, і я продовжувала питати Його волі. Якось після чергової суперпропозиції, до якої серце залишилося спокійним, прочитала у чаті вайберу запрошення в Дім здоров'я й відпочинку «Айдар», що в Луганській області.

Щось сколихнулося в душі... «Чому б і ні?» – подумалось. Перечитала інформацію ще раз і в молитві віддала це питання у руки Божі. Вранці прокинулася із відчуттям радості, що наповнювала мене від самої думки про подорож в «Айдар». Сумніву вже не було. Щось підказувало, що я маю бути там і що саме там зможу отримати все, чого потребую: по-справжньому відпочити, насолодитися природою, тишею, близьким спілкуванням

з Господом, оздоровити організм. З людської точки зору це було нелогічним, але я зрозуміла, що маю їхати саме туди. Попри все.

Про «Айдар» я знаю давно. Це медико-місіонерське підприємство, створене щоб служити людям і Богові. Тут трудиться посвячена команда християн, які обрали сенсом свого життя служити людям через відновлення їхнього духовного і фізичного здоров'я. Знаю, що у 2014 році це підприємство опинилося в зоні воєнного конфлікту, і що команда не захиталася, не полишила місця служіння, а ухвалила рішення продовжувати служити людям у тих умовах та обставинах, що склалися. Це викликало моє захоплення, і я хотіла сюди потрапити ще раніше, але не складалося. Ще знаю, що Дім здоров'я і відпочинку «Айдар» розташований так близько від міста Щастя. Щоправда, щастя з гірким присмаком війни. Іронія долі? Хочете – вірте, хочете – ні, але я їхала в це місце з повною надією й очікуванням справжнього щастя. Всупереч логіці, але з повною довірою Богові.

DSC_0904

Люди зараз бояться їхати у Луганську область, а як Ви себе відчуваєте тут?

Я всі свої надії покладаю на Бога, на реального Живого Бога, а Він сказав через апостола Івана, що у досконалій любові страху немає, бо «досконала любов проганяє страх геть!» Тож той, хто всю свою надію складає на Бога, слухається Бога та довіряє Йому, буде в безпеці: безпечно вставатиме, лягатиме, буде захищений у дорозі. Звісно, якщо рухатиметься згідно з волею Бога. І через те у мене не було жодних сумнівів та страху, а тільки радість. Хоча, скажу відверто, друзі й знайомі казали: «Ти що? Куди ти їдеш?! Там же...» Але це не похитнуло мою довіру Богові. Бо я знаю, у Кого я вірю.

Бачила блокпости – і поліцейських, і військових. Деінде проїжджали військові автомобілі. Бачила межу, за якою

непідконтрольна Україні територія, і людей, які продовжують жити звичайним життям. За цим я відчувала багато людських страждань і болю, це спонукало до глибоких роздумів, але на серці був незворушний мир, який може дати тільки Бог...

Мета вашого приїзду до Дому здоров'я і відпочинку «Айдар»?

Задля відпочинку, але ще більше хотіла познайомитися з людьми, які тут працюють. Без сумніву, мужніми і посвяченими. Також прагнула побути в тиші, спокої, особливому спілкуванні з Богом, якого так не вистачає у щоденній метушні. При цьому прийняти комплекс профілактичних, оздоровчих процедур, адже знаю, яка чудова оздоровчо-лікувальна програма в цьому санаторії. Побудована вона на основі Божих принципів здоров'я та Його простих, але ефективних методах. Розуміла, що дома не зможу це робити сама і так професійно. Та ще й з такою любов'ю. Ось цю любов хотіла відчути на собі. Скажу відверто, отримала більше, ніж сподівалася.

Що Вам найбільше сподобалось?

Важко виділити щось одне. Все тут вражає. Стосунки тут такі прості та чисті. Це й зрозуміло, адже все мудре – у простому. Так вчить Господь, а тому в простоті, що йде від Бога, я знаходжу більше радості, ніж у розкошах. Природа тут цілюща! Ліс (шкода взимку грибів немає!), мальовнича ріка, поле... Простори, яких не знайдеш в мегаполісах і гамірних містах. А над ними – безмежно глибоке небо і тиша.

Мене лякали, що тут стріляють, а виявилось, що я ніде не чула такої тиші, ніж тут. Тиша з тиш. А ще такого глибокого зоряного неба не бачила навіть у сільській місцевості біля Києва. Та й не пам'ятаю, коли бачила щось подібне. Це небо таке багатовимірне, таке глибоке і водночас близьке – ніби накриває тебе, і ти розчиняєшся у ньому. Могла довго стояти і вдивлятися в нічне зоряне безмежжя, розуміючи, що такої простої радості в Києві я не отримаю. Там залишилися хіба що уламки неба, до яких треба високо піднімати голову і виривати

поглядом з-поміж забудови цивілізації. Тож насправді я отримую тут щастя.

Хочу сказати про харчування. Я знала, що у подібних християнських санаторіях кухня вегетаріанська і смачно готують. Але тут, в «Айдарі» була приємно вражена: їжа виявилася настільки збалансованою, поживною і смачною, що двохразового харчування мені вистачає на день, щоб почуватися бадьорою, енергійною, навіть після гімнастики або тривалої прогулянки. Це мене приємно подивувало. Я прийняла рішення відмовитися від вечері, і відчула себе настільки комфортно, що, якщо вдома без вечері мала відчуття голоду, то тут мене не спокушають навіть апетитні страви, що пропонують.

Світлано, з яким думками полишатимете «Айдар»? І чи маєте намір приїхати в ще раз?

Не повірите, але уже на третій день я ловила себе на думці, що хочу приїхати сюди знову. Я вже думала, коли і мені дуже хочеться, щоб люди, подолавши страхи, приїхали сюди і

переконалися, що тут цілком безпечно і можна отримати справжнє щастя. Тут така тепла, майже сімейна. Усі ці дні відчуваю себе навіть більше захищеною, в спокої і безпеці, ніж там, у Києві.

Тут є лінія розмежування і видимий ворог. А там страшніший ворог – невидимий, прихований і підступний. Коли я звідси дивлюся на те велике бурхливе місто, звабливе яскравими вогнями, розкішними перспективами, то бачу вогні спокуси та перспективи марноти, які руйнують життя багатьох людей. Яскраве життя, світська метушня приваблює і на неї летять, як метелики на вогонь, а потім – обпалюють крила, гублять душі. З цього погляду дивлюся на те місто, як на Содом. У духовному плані це так і є. Тож тут, у Домі здоров'я і відпочинку «Айдар», я можу бути більш спокійною. В атмосфері духовного спілкування значно легше зберігати внутрішню гармонію душі. Я відчула, що у мене протягом днів перебування тут прочистилися від «холестерину» духовні канали, і мій організм отримує і фізичне, і духовне відновлення.

Тому я дуже вдячна команді Дому здоров'я і відпочинку “Айдар” за посвячене, безкорисливе служіння. Вони вкладають не просто знання й уміння, вони серце своє вкладають. І це видно. Дякую за простоту й щирість, якої так не вистачає у нашому житті, за ніжні люблячі руки, що невтомно трудяться заради зцілення людини. Хочу побажати, щоб цей колектив зберіг це тепло, любов і примножився. А ще, щоб сюди приїжджало багато людей отримати справжню любов, яка зцілює і тіло, й душу. Це і є справжнє щастя.

Запитання – Алла Кулікова